

ingen Maade. Det ligger fjernt fra mine Aspirationer at naa saa vidt. Det ærede Medlem har imidlertid, efter hvad jeg kan skønne — der har ikke været noget som helst Førerforhold — anset det for rigtig, at følge den Taktik, jeg har fulgt i denne Sag fra først til sidst. (Afbrydelse.) Ja, ja, til næstsidst maa jeg maasse sige, men med Hensyn til Statssubventionspørgsmaalet: fra først til sidst. Jeg har ikke lagt Mærke til, at det ærede Medlem i Fællesudvalget har holdt paa Statsdrift et eneste Minut længere, end jeg har holdt derpaa, nemlig saa længe, indtil det viste sig umuligt at føre det igennem paa Grund af Landstingets Modstand. Derefter gik jeg til et andet Forslag, som ogsaa kan bringe betydelige Fordele, og som var lettere at opnaa. Det ærede Medlem holdt ikke et Minut længere paa Statsdrift end jeg, og han stemte for Underændringsforslaget, som jeg indbragte, om Subvention til de samvirkende Landboforeninger. (Bust.) Jeg stemte ikke for, hvad der fulgte med.) Nej, men for selve den Sag har det ærede Medlem stemt, og det ærede Medlems Ordfører opstillede et Forslag om Subvention, som jeg antager, det ærede Medlem ikke var nogen stor Modstander af. Der begynder dog at komme lidt Tvivl op hos mig, da jeg hører det ærede Medlem hævde, at han ikke havde stemt for Forslaget om Militærarbejderne, som hans Ordfører. Det stod det ærede Medlem frit, det Forslag havde han ikke noget at gøre med. Er det det ærede Medlems Mening at desavouere sin Ordfører? Jeg forstod det saaledes, som om Reformpartiet stod saa stærkt og samlet i dette Fællesudvalg, at naar Ordføreren indbragte et Forslag, var det noget, som Partiet nogenlunde hæftede for. — Til den ærede Ordfører skal jeg sige, at det er ganske rigtig, som han sagde, at det, han har sagt, er, at ingen enkelt af disse Bevillinger har principiel Betydning, og saaledes tror jeg ogsaa, jeg refererede, men han sagde: de have det samlet. Men hvis det er det, der skal have principiel Betydning, at netop de 130,000 Kr., og hverken mere eller mindre, knappes af paa Finansloven, at der altsaa ikke maa røres ved det, som man en Gang herfra har stemt ud, under Forsøgene paa at komme til Overenskomst med det andet Ting, saa har det ærede Medlem selv overtraadt dette Princip ved at stille Forslag om at give efter paa de 3,000 Kr., og saa kan jeg ikke se, hvor Principet bliver af.

Ordføreren (C. Hage): Jeg har ikke stillet noget Forslag om at gøre nogen For-

andring med Hensyn til de paa § 26 opførte Poster.

Neergaard: Hvis Principet ligger i at slaa af paa § 22, men ikke paa § 26, bliver den ærede Ordførers Princip mig endnu mere uforstaaeligt.

Ordføreren (C. Hage): Principet er ikke saa vanskeligt at forstaa for den, hvis Forstand ikke lukker sig af sig selv: § 26 er Stedet for de overordentlige Udgifter.

Neergaard: Jeg har rigtignok opfattet vor Stilling saaledes, at vi betragtede Bevillingen til Militærarbejderne som en fri Bevilling. Det har været et Princip, der har været hævdet ogsaa af den ærede Ordfører, at de Bevillinger, der fulgte af bestaaende Love, vilde vi ikke nægte, men kun over for de fri Bevillinger have vi forbeholdt os vort Standpunkt, saa at vi eventuelt kunde nægte dem. Naar vi have nægtet dem, ligger deri en Anerkendelse af, at de ere at betragte som fri Bevillinger.

Ordføreren (C. Hage): Jeg skal opgive at saa det sidste Ord over for det ærede Medlem. Jeg har endnu aldrig oplevet i en Diskussion, at han ikke har haft det sidste Ord, og jeg tror sikkert, han vilde blive sig den Dag, han maatte give Afkald derpaa. Jeg skal som mit sidste Ord sige: § 26 er det Sted, hvor de fri Bevillinger vedrørende Militærvesenet i det væsentlige opføres; det er selvfølgelig der, at den finansielle Afgørelse med Hensyn til Bevillingernes Reduktion i Hovedsagen maa finde Sted, og af den Grund er det fra Folketingets Fler-tals Side blevet fastholdt gennem alle Fællesudvalgets Forhandlinger, at her kunde der lige saa lidt ske noget Afslag, som der efter Landstingsflertallets Udtalelse kunde ske Indrømmelse med Hensyn til Opførelsen af „Berlingske Tidende“ paa Finansloven.

Neergaard: Jeg finder, at der fra min Side denne Gang ikke er Spor af Risiko ved at overlade det ærede Medlem det sidste Ord.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslaget, stillet af Fællesudvalget til Folketingets Affattelse af Lovforslaget (se Tillæg B.)

vedtoges enstemmig med 90 Stemmer.